

Piotr Olechowski

Uniwersytet Śląski w Katowicach

Instytut Strat Wojennych im. Jana Karskiego w Warszawie

ORCID: 0000-0003-4108-2682

Przegląd współczesnych ukraińskich rozpraw naukowych, dotyczących dziejów byłej Galicji w okresie międzywojennym

Słowa kluczowe

rozprawy naukowe, II Rzeczpospolita, prace doktorskie, Ukraina, Galicja
Wschodnia, partie polityczne

Streszczenie

Tekst poświęcony został analizie zawartości dwóch rozpraw naukowych, dotyczących historii II Rzeczypospolitej, przygotowanych i obronionych przez badaczy ukraińskich w ostatnich latach. Tym razem dotyczy to prac odnoszących się do pojęcia „Galicja” oraz działalności partii politycznej Sel-Sojuz (Związek Wiejski) w okresie międzywojennym. Publikacja tego rodzaju zestawienia ma na celu przede wszystkim zaprezentowanie polskiemu czytelnikowi najnowszych wyników badań ukraińskich historyków, dostępnych w całości w zasobach internetowych. To z kolei może doprowadzić nie tylko do podjęcia stosownej polemiki z zaprezentowanymi ustaleniami, ale także posłużyć jako istotna wskazówka źródłowa/bibliograficzna w kontekście prowadzenia zbliżonych tematycznie badań.

Uwagi wstępne

Prowadzony systematycznie już od kilku lat na łamach „Kwartalnika Kresowego” przegląd najnowszych ukraińskich rozpraw naukowych, dotyczących historii Polski, dowodzi, że największą

popularnością wśród tamtejszych badaczy niezmiennie cieszy się okres międzywojenny. Nie powinno to jednak dziwić, jeśli wziąć pod uwagę przede wszystkim fakt pozostawienia większości źródeł normatywnych w miejscu ich wytworzenia, a więc na terenie byłych województw południowo-wschodnich II Rzeczypospolitej, wchodzących obecnie w skład państwa ukraińskiego. To samo dotyczy również prasy codziennej, która w komplecie zachowała się w zasobach dawnego Ossolineum we Lwowie (obecnie udostępniana jest w Oddziale Periodyków Lwowskiej Narodowej Naukowej Biblioteki im. Wasyla Stefanyka). Dlatego też, ukraińscy historycy systematycznie – mimo trwającej wojny z Rosją – prowadzą nowe badania nad zagadnieniami w dużej mierze właśnie z okresu międzywojennego. Pomimo znacznych postępów w tym zakresie, nie wydaje się, aby tendencja ta w najbliższych latach miała ulec daleko idącym zmianom.

Tym razem uwadze czytelników polecam analizę dwóch dysertacji naukowych obronionych w 2025 roku na Ukraińskim Katolickim Uniwersytecie we Lwowie oraz w tamtejszym Instytucie Ukrainoznawstwa Narodowej Akademii Nauk Ukrainy. Pierwsza z nich dotyczy stosowania pojęcia „Galicja” w okresie międzywojennym na łamach gazety codziennej „Dilo”¹, druga zaś działalności partii politycznej Sel-Sojuz (Związek Wiejski) w polskim parlamencie w latach dwudziestych XX stulecia².

Termin „Galicja” w sferze publicznej Lwowa na łamach gazety „Dilo”

Dyskusje pomiędzy historykami na temat zasadności używania terminu „Galicja Wschodnia” w odniesieniu do międzywojennych województw lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego trwają od wielu lat. Faktem jest, że w ówczesnej rzeczywistości polska administracja zalecała stosowanie w oficjalnej dokumentacji określenia „Małopolska Wschodnia”, co wynikało przede wszystkim

¹ Р. Мельник, *Функціонування терміну «Галичина» у публічній сфері Львова: за матеріалами газети «Діло» (1923–1939 рр.)*, Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису, Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 032 «Історія та археологія», Львів 2025, ss. 276.

² Т. Бортнік, *Партія «Селянський союз» в суспільно-політичному житті Західної України в 1920-х рр.*, Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук за спеціальністю 07.00.01 – історія України, Львів 2025, ss. 237.

z konieczności utrwalenia polskiej państwowości w tym regionie. Strona ukraińska natomiast zdecydowanie odrzucała tego rodzaju postanowienia, podobnie jak forsowany przez polską administrację termin „Rusin” zamiast „Ukrainiec”. W środowisku tej mniejszości narodowej usiłowano stosować zapis „Zachodnia Ukraina”, który jednak był w ówczesnych warunkach politycznych jednoznacznie nieuprawniony, albowiem przedmiotowe ziemie wchodziły w skład niepodległego państwa polskiego, uznanego przecież na arenie międzynarodowej.

Najważniejszym medium mniejszości ukraińskiej w analizowanym okresie międzywojennym pozostawała prasa codzienna. Wśród ukazujących się tytułów w języku ukraińskim zdecydowanie wiodącą rolę odgrywała gazeta „Dilo” („Діло”) – dziennik wydawany we Lwowie, który z czasem stał się nieoficjalnym organem prasowym partii politycznej UNDO (Ukraińskie Zjednoczenie Narodowo-Demokratyczne).

Stosowaniu terminu „Galicja” (Wschodnia) na łamach powyższego tytułu poświęcona została rozprawa doktorska, autorstwa Romana Melnyka, obroniona w 2025 roku w Ukraińskim Katolickim Uniwersytecie we Lwowie, pod kierunkiem Jarosława Hrycaka. Maszynopis dysertacji liczy 276 stron, zaś jej strukturę tworzą cztery rozdziały. Co istotne, już we wstępie Autor zauważa, iż pojęcie „Galicja Wschodnia” faktycznie przestało istnieć wraz z początkiem okresu międzywojennego, w kolejnych latach natomiast stało się przedmiotem licznych debat i propozycji, jakim określeniem można by je zastąpić³.

Pierwsza część rozprawy poświęcona została kwestiom metodologicznym, historiograficznym, a także charakterystyce wykorzystanej bazy źródłowej. Zgodnie z przyjętym tytułem, podstawowym materiałem, który poddano analizie były poszczególne roczniki gazety „Dilo”, ukazującej się od kwietnia 1923 roku do września 1939 roku. Dlatego też pozostała baza źródłowa, mająca charakter dokumentów archiwalnych, wygląda nad wyraz skromnie, gdyż obejmuje zaledwie zasoby Centralnego Historycznego Archiwum Ukrainy we Lwowie oraz dostępne w sieci internetowej stenogramy z posiedzeń polskiego Sejmu w okresie międzywojennym⁴. W żadnym razie nie można jednak traktować tego w sposób jednoznacznie negatywny,

³ Р. Мельник, *op. cit.*, s. 3–4.

⁴ Ibidem, s. 245–246.

gdyż zgodnie z przyjętymi założeniami, rozprawa poświęcona została badaniom z zakresu prasoznawstwa. Potwierdzenie takiego podejścia znaleźć można zresztą, patrząc na spis wykorzystanych tytułów gazet codziennych i tygodników, w którym oprócz przedmiotowego „Dila”, znajdziemy aż 42 oddzielne materiały prasowe (większość zresztą w języku polskim). Dostatecznie wygląda również wykaz wykorzystanej literatury przedmiotu, obejmujący nieco ponad 200 pozycji.

Zamykając pierwszy rozdział dysertacji, R. Melnyk przeanalizował również funkcjonowanie pojęcia „Galicja Wschodnia” na przestrzeni 150 lat, od 1772 do 1923 roku. Jego zdaniem, owa jednostka terytorialna została stworzona przez Austriaków po pierwszym rozbiórce Rzeczypospolitej w sposób sztuczny, niemający żadnego odwołania do tradycji historycznej. Miało to na celu mocniejsze przywiązanie mieszkańców do nowej prowincji, a co za tym idzie, także do samej ówczesnej państwowości austriackiej⁵. W dalszej części rozdziału zapoznać się można ze znaczeniem określenia „Galicji Wschodniej” dla poszczególnych narodów, zamieszkujących jej obszar, a także roli, jaką odegrała ona w kształtowaniu nowoczesnego pojęcia nacji od połowy XIX stulecia.

Treść drugiego rozdziału analizowanej pracy stanowią przemyslenia Autora nad istotą stosowania po 1923 roku pojęcia „Galicja Wschodnia” oraz pojawiającego się coraz częściej w powszechnym użyciu określenia „Małopolska Wschodnia”. R. Melnyk zauważa, iż od decyzji Rady Ambasadorów z marca 1923 roku, na mocy której przedmiotowy obszar został uznany za pełnoprawną część międzywojennej Polski, przedstawiciele obu narodów zaczęli podchodzić do kwestii nazewnictwa regionu w sposób zgoła odmienny. Jeśli dodać do tego fakt, iż właśnie po tej decyzji władze polskie zgodziły się na kontynuację wydawania gazety „Dilo” (wcześniej zawieszanej), nie może dziwić, że to ten organ prasowy stał się miejscem prowadzenia debat nad przedmiotowym pojęciem. Zdaniem Autora, polski dyskurs i dążenie do rozpowszechnienia nazwy „Małopolska Wschodnia” wynikał z potrzeby nadania regionowi charakteru narodowego, silnie związanego z II Rzeczpospolitą. Stąd też, celowo starano się unikać nazwy „Galicja”, odrzucając ją jako spuściznę po upadłej monarchii austro-węgierskiej. Ukraińcy z kolei mieli

⁵ Ibidem, s. 50.

rozumieć to pojęcie jako część własnej historii, dającej im prawo do przedmiotowego regionu, także w kontekście wspomnień „lepszyc czasów”, jakie przeżywali do wybuchu I wojny światowej. Jednocześnie na łamach „Dila” często podnoszono, iż ludność ukraińska zamieszkała w Galicji Wschodniej stanowić miała swego rodzaju wzór dla pozostałych przedstawicieli tego narodu, w kontekście utworzenia własnego państwa⁶. To oczywiście nie było możliwe, biorąc pod uwagę wskazane wyżej uznanie na arenie międzynarodowej przynależności regionu do międzywojennej Polski.

W trzecim rozdziale Autor próbuje legitymizować stosowane często we współczesnej ukraińskiej historiografii pojęcie „Zachodniej Ukrainy” w odniesieniu do analizowanego obszaru w latach międzywojennych. Mało tego, dodaje, że po 23 marca 1923 roku „ukraińskie etniczne ziemie: Wołyń, Polesie, Podlasie i Chełmszczyzna wraz z Galicją Wschodnią zostały połączone w składzie jednego państwa”. Podsumowując jednak cały okres międzywojenny, R. Melnyk stwierdził, że piszący na łamach „Dila” ukraińscy autorzy pojęcie „Zachodniej Ukrainy” ograniczali wyłącznie do ziem dawnej Galicji Wschodniej, bez pozostałych obszarów⁷. W tym kontekście wypada jedynie raz jeszcze stwierdzić, że stosowanie tego rodzaju określeń wobec terenów wchodzących w skład niepodległej II Rzeczypospolitej nie powinno występować w dyskursie naukowym (nikt w Polsce nie określa przecież międzywojennego Wrocławia mianem „Zachodniej Polski w składzie Niemiec”).

Ostatni, czwarty rozdział analizowanej dysertacji Autor poświęcił kwestii podejście do pojęcia „Galicji Wschodniej” przez ludność ukraińską zamieszkałą poza jej obszarem. W tym kontekście wyróżnił rolę regionu w zakresie politycznym, cywilizacyjnym oraz kulturowym. Zauważył, że na łamach międzywojennego „Dila” dominował dyskurs wywodzący się jeszcze z XIX stulecia, według którego region miał szansę odegrać istotną rolę w tworzeniu ukraińskiej państwowości, jednak wyłącznie w przypadku pozbycia się wielu elementów świadczących niekiedy o jego zacofaniu⁸.

We wnioskach końcowych R. Melnyk stwierdził, iż historia pojęcia „Galicja Wschodnia” stanowi przykład walki dwóch konkurencyjnych koncepcji, reprezentowanych przez przedstawicieli

⁶ Ibidem, s. 118.

⁷ Ibidem, s. 167.

⁸ Ibidem, s. 227–228.

odrębnych narodów (w tym przypadku: Polaków i Ukraińców). Jego zdaniem, mimo późniejszego podziału na trzy województwa w składzie II Rzeczypospolitej (lwowskie, stanisławowskie i tarnopolskie), region był w stanie zachować swą odrębność i wiele cech charakterystycznych dla siebie w okresie gdy był częścią Austro-Węgier. Wzajemne przeciwstawianie „Małopolski Wschodniej” i „Zachodniej Ukrainy” miało – zdaniem Autora – wynikać z odmiennych celów, jakie postawili sobie, a następnie realizowali przedstawiciele obu narodów⁹. Dość kontrowersyjnie brzmi jednak w tym kontekście stwierdzenie R. Melnyka, jakoby wspomniana „Zachodnia Ukraina” odgrywała w okresie międzywojennym rolę podtrzymującą związek ze „swoją zewnętrzną ojczyzną za Zbruczem”¹⁰. Trudno przecież uznać ten obszar za samodzielne państwo, gdyż była to jedynie republika wchodząca w skład Związku Radzieckiego. Jeśli natomiast wziąć pod uwagę późniejszą politykę Sowietów wobec ludności ukraińskiej na obszarze „za Zbruczem” (Wielki Głód, operacje narodowościowe), naprawdę warto zastanowić się nad krytyką sytuacji Ukraińców w granicach II RP. Tego jednak w omawianej rozprawie nie znajdziemy.

Interesująco wyglądają natomiast zamieszczone na końcu pracy dodatki statystyczne, w których wykazano częstotliwość używania terminu „Galicja”/„Małopolska Wschodnia” na łamach poszczególnych tytułów prasowych. Wynika z niego, że „Dilo” w latach 1923–1939 ponad 20 tys. razy stosowało pierwszą formę, podczas gdy drugą zaledwie w 339 wypadkach. Zupełnie inaczej natomiast sytuacja wyglądała w prasie polskojęzycznej Lwowa – przykładowo w „Dzienniku Polskim” tylko w latach 1935–1939, aż 1 692 razy stosowano pojęcie „Małopolska”, zaś „Galicja” jedynie 252¹¹.

Podsumowując zatem powyższą analizę dokonaną przez Romana Melnyka w ramach przygotowanej dysertacji doktorskiej, wypada stwierdzić, że Autor dokonał gruntownej analizy przedmiotowego pojęcia na łamach gazety „Dilo” w okresie międzywojennym. Nie ustrzegł się jednak przy tym pewnych niedoskonałości, które u nieznaącego szerszy kontekst historyczny czytelnika, mogą spowodować niewłaściwy odbiór wielu wydarzeń, związanych z funkcjonowaniem mniejszości ukraińskiej w II Rzeczypospolitej.

⁹ Ibidem, s. 234.

¹⁰ Ibidem.

¹¹ Ibidem, s. 273.

Działalność partii Sel-Sojuz w życiu społeczno-politycznym w latach dwudziestych XX wieku

Działalność ukraińskich partii politycznych w systemie parlamentarnym II Rzeczypospolitej od wielu lat jest przedmiotem dociekań historyków po obu stronach granicy. Nie oznacza to jednak, że przedmiotowe zagadnienie można uznać za całkowicie wyczerpane pod względem dalszej naukowej eksploracji. Dobrym przykładem nowych badań w tym zakresie jest dysertacja autorstwa Tetiany Bortnik, dotycząca działalności partii Sel-Sojuz w latach dwudziestych XX stulecia. Licząca 237 stron praca, przygotowana pod kierunkiem Oresta Krasińskiego, obroniona została wiosną 2025 roku w lwowskim Instytucie Ukrainoznawstwa Narodowej Akademii Nauk Ukrainy. Uwagę przykuwa jednak sformułowanie tytułu rozprawy, który odnosi się do działalności wspomnianej partii „w latach dwudziestych XX wieku na terenie Zachodniej Ukrainy”, podczas gdy takie państwo ani też region zwyczajnie wówczas nie istniały. Analogicznie zatem jak w przypadku przeanalizowanej wyżej pracy doktorskiej Romana Melnyka, należy jednoznacznie krytycznie ocenić stosowanie tego rodzaju sformułowań w oficjalnym dyskursie naukowym.

Strukturę rozprawy T. Bortnik tworzą cztery rozdziały, uzupełnione o wstęp, wnioski, bibliografię oraz dodatki, wśród których nie umieszczono jednak niczego oprócz wykazu dotychczasowych publikacji Autorki. Pierwszy rozdział analizowanej dysertacji dotyczy tradycyjnie kwestii metodologicznych, bazy źródłowej oraz dotychczasowych osiągnięć historiografii w przedmiotowym zakresie. Mając na uwadze wykorzystane materiały archiwalne, Autorka sięgnęła do zbiorów instytucji ukraińskich w Kijowie (Centralne Państwowe Archiwum Organizacji Społecznych i Ukraińców w Kijowie) i we Lwowie (Państwowe Archiwum Obwodu Lwowskiego oraz Centralne Państwowe Archiwum Historyczne Ukrainy), a także polskich (Archiwum Akt Nowych w Warszawie i Archiwum Państwowe w Lublinie). Wykorzystała również rękopisy przechowywane w zasobach warszawskiej Biblioteki Narodowej oraz w Lwowskiej Narodowej Naukowej Bibliotece Ukrainy im. Wasyla Stefanyka. Całość uzupełniają stenogramy z posiedzeń polskiego parlamentu, a także licznie wykorzystana prasa codzienna z epoki oraz szereg wspomnień i opracowań¹².

W rozdziale drugim Autorka skupiła się na analizie przebiegu procesów społeczno-politycznych na Wołyniu, Chełmszczyźnie,

¹² Т. Бортнік, *op. cit.*, s. 210–218.

Polesiu oraz Podlasiu na początku lat dwudziestych XX stulecia. Zauważa przy tym, że dzięki umiejętności współpracy i konsolidacji własnych sił politycznych, mimo pewnych różnic, Ukraińcy zamieszkujący wspomniane tereny byli w stanie wprowadzić swą reprezentację do polskiego parlamentu już w 1922 roku, wchodząc w skład Bloku Mniejszości Narodowych. Inaczej wyglądała wówczas sytuacja w dawnej Galicji Wschodniej, gdzie tamtejsza ludność ukraińska zbojkotowała wybory, licząc wciąż na utworzenie własnego państwa na analizowanym obszarze. Tym niemniej, to właśnie przedstawiciele Wołynia, Chełmszczyzny i Podlasia jako pierwsi publicznie podnosili kwestie związane z potrzebami Ukraińców na arenie polskiego parlamentu. Nie byli jednak w stanie dłużej utrzymać jednności we własnym gronie, rozpadając się na kilka mniejszych frakcji¹³.

Trzeci rozdział dotyczy okoliczności utworzenia partii Sel-Sojuz w połowie lat dwudziestych XX stulecia. T. Bortnik przeanalizowała w nim zarówno podstawy formułowania programu politycznego i wewnętrznych zasad organizacyjnych, jak również późniejszą aktywność formacji w ławach parlamentarnych. Dotyczyła ona przede wszystkim kwestii socjalnych oraz spraw związanych z prawami mniejszości narodowych: dostępu do szkolnictwa różnego typu, otwarcia zamkniętych wcześniej cerkwi prawosławnych czy też odbudowy zniszczeń z lat I wojny światowej. Zasadnicze znaczenie miała także przeciągająca się reforma rolna, która w założeniu powinna przynieść poprawę losu najuboższych rolników. Wyraźną cezurę Autorka ustanowiła w 1926 roku, związanym z dokonaniem wówczas przewrotem majowym, po którym – jej zdaniem – ludność ukraińska straciła już wszelkie iluzje dotyczące zmiany własnego położenia w II Rzeczypospolitej. Dodatkowo wewnętrzne kłótnie z przedstawicielami UNDO nie prowadziły do możliwości zawarcia konsensusu wśród polskich parlamentarzystów narodowości ukraińskiej. Kres działalności Sel-Sojuzu przyniósł natomiast koniec kadencji parlamentu w 1927 roku, po którym partia w dotychczasowej formie zakończyła działalność¹⁴.

Rozdział czwarty poświęcony został właśnie kwestiom związanym z podziałem w łonie partii już w drugiej połowie lat dwudziestych XX stulecia, a także udziałem w zmodyfikowanej formie w wyborach w 1928 roku. Nie przyniosły one oczekiwanego sukcesu, na co – zdaniem T. Bortnik – złożyło się kilka przyczyn. Po pierwsze,

¹³ Ibidem, s. 107.

¹⁴ Ibidem, s. 145–146.

wynikało to z coraz silniejszych tendencji do tworzenia mniejszych frakcji wewnątrz partii, po drugie zaś narastających ciągłych wewnętrznych kłótni wśród jej członków. Zasadnicze znaczenie miała także niechęć do współpracy z siłami politycznymi wywodzącymi się z Galicji Wschodniej. W efekcie tego, w nowym Sejmie zasiadło zaledwie trzech posłów dawnego Sel-Sojuzu. Rozwiązanie polskiego parlamentu w 1930 roku w połączeniu z ogólnoświatowym kryzysem rok wcześniej, przyniosło całkowity kres aktywności tego ruchu w ówczesnym życiu politycznym. Autorka trafnie zauważyła, że od tego momentu zdecydowanie większa sympatia ludności ukraińskiej zaczęła być kierowana w stronę nielegalnej, z punktu widzenia polskiego prawa, Organizacji Ukraińskich Nacjonalistów¹⁵.

We wnioskach końcowych T. Bortnik stwierdziła, że po wprowadzeniu własnych posłów do polskiego parlamentu w 1922 roku, ludność ukraińska zamieszkała na Wołyniu, Chełmszczyźnie, Podlasiu i Polesiu zyskała szansę na stałe przedstawianie swych problemów na arenie ogólnokrajowej. Wzrosły one jeszcze bardziej po wyjściu grupy parlamentarzystów narodowości ukraińskiej z Bloku Mniejszości Narodowych (gdzie funkcjonowali jako Ukraiński Centralny Komitet Wyborczy) i utworzeniu Sel-Sojuzu. Już wówczas za jedną z najistotniejszych reform politycy tej partii uważali konieczność przeprowadzenia parcelacji dotychczasowych posiadłości państwa, Kościoła i wielkich gospodarstw prywatnych na rzecz przekazania ziemi wszystkim potrzebującym chłopom. Mimo ambitnych planów, partia nie była jednak w stanie zachować wewnętrznej jedności, co doprowadziło do jej rozpadu, a z czasem całkowitego zniknięcia z polskiej sceny politycznej okresu międzywojennego¹⁶.

Podsumowując treść rozprawy T. Bortnik, trzeba zauważyć, że mimo wskazanych błędów metodologicznych, można z jej lektury wyciągnąć wiele interesujących wniosków. Dlatego też, praca warta jest polecenia wszystkim polskim historykom, prowadzącym badania nad parlamentaryzmem czy też dziejami mniejszości narodowych okresu międzywojennego. Ma to tym większe znaczenie, jeśli wziąć pod uwagę datę obrony dysertacji (wiosna 2025 r.), gdyż zawiera ona najnowsze zestawienie bibliograficzne analizowanego zagadnienia.

Piotr Olechowski

¹⁵ Ibidem, s. 201–202.

¹⁶ Ibidem, s. 203–209.

Bibliografia

Niepublikowane maszynopisy rozpraw naukowych

Бортнік Тетяна Володимирівна, *Партія «Селянський союз» в суспільно-політичному житті Західної України в 1920-х рр.*, Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук за спеціальністю 07.00.01 – історія України, Львів 2025, сс. 237, /<https://www.inst-ukr.lviv.ua/download.php?downloadid=968> [dostęp: 22.05.2025].

Мельник Роман Станіславович. *Функціонування терміну «Галичина» у публічній сфері Львова: за матеріалами газети «Діло» (1923–1939 рр.)*, Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису. Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 032 «Історія та археологія», Український Католицький Університет, Львів 2025, https://chtyvo.org.ua/authors/Melnyk_Roman_Stanislovovych/Funkcionuvannia_terminu_Halychyna_u_publichnii_sferi_Lvova_zamaterialamy_hazety_Dilo_1923-1939_rr/ [dostęp: 22.05.2025].

Review of contemporary Ukrainian academic dissertations on the history of the former Galicia in the interwar period

Keywords

academic dissertations, the Second Polish Republic, doctoral theses, Ukraine, Eastern Galicia, political parties

Summary

The text analyses the content of two dissertations on the history of the Second Polish Republic prepared and defended by Ukrainian researchers in recent years. This time, the focus is on papers referring to the concept of 'Galicia' and the activity of the political party Sel-Soyuz (The Peasants' Union) in the interwar period. The publication of such a compilation is primarily aimed at presenting to the Polish reader the latest research results of Ukrainian historians, available in their entirety in online resources. This may in turn spark a proper critical debate over the findings presented as well as provide a significant source of reference for research with similar interest.